

IZ STAREJŠE RUSKE SOVJETSKE POEZIJE

USTVARJANJE

Anna Ahmatova

Tako je: neka trudnost me prevzema,
v ušesih bitka ur ne popusti,
v daljavi jeza groma, ki pojema.
Vsak vzdih in vsaka tožba se mi zdi
ujeta med neznanimi glasovi,
zožuje se nekak skrivnosten krog,
dokler se med šepeti in zvonovi
ne vzpne en sam, vse zmagujoči zvok.
Tak tiho je okrog, da se začuje,
kak raste trava, in njegov korak,
ki se po travi s torbo približuje...
A že je tu besed signalni znak
in lahkih rim zveneče perotnice,
tedaj razumem, kaj mi govore,
in že skrbno zdiktirane vrstice
na snežnobelem listu obleže.

PREDRAGA, PRAZNIH, OBIČAJNIH

Boris Pasternak

Predraga — praznih, običajnih
pogovorov zatohli zrak.

A ti — nerazodete slave
novorojeni besednjak.

A slava — šibke le privlači.
O, ko bi ravneje se vzpeli!
Pa tudi tak bom, — ne z berači,
z družino v rodni jezik smel.

Ne vrsta pesnikov za njima,
zdaj cesta, živa meja, breg
poletje z Lermontovim rima
in s Puškinom gosi in sneg.

O tudi jaz bi rad po smrti,
ko bom zaklenil in odšel,
tesneje kot srce z osrčjem
se rimal s tabo in objel.

Da v prepletenem sozvenenju
bi komu tanki sluh zastal
ob tem, kar pijeva v življenju,
kar bova pila z usti trav.

NA JUTRANJIH VLAKIH

Boris Pasternak

Ko smo pred Moskvo zimovali,
so me skoz metež, mraz in sneg
nujni opravki v mesto gnali
po sivih, jutranjih poteh.

Ob zgodnji uri sem odhajal,
ko skriva cesto gosti mrak,
in skozi temni gozd se majal
moj škripajoči je korak.

Za vrbo vrba mi od barja
čez progo je nasproti šla.
Nad hladno jamo januarja
visele zvezde so z neba.

Pred poštnim sem se po navadi
in pred številko štirideset
umikal v jarek in k ogradi
in šel na vlak ob šest deset.

Luči potuhnjeni razori
so se znenada zbrali v krog
pred oglušelimi predori
je brizgnil žarometa lok.